

Datum van inontvangstneming : 18/11/2024

Zaak C-634/24 [Lenaimon]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

30 september 2024

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 september 2024

Verzoekende partij in eerste aanleg en in hoger beroep:

M.P.

Verwerende partij in eerste aanleg en in hoger beroep:

Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(hoogste bestuursrechter, Litouwen)

BESLISSING

[...]

25 september 2024

Vilnius

De kamer van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen) [OMISSIS] [samenstelling van de rechtsprekende formatie], heeft zich ter zitting in het kader van de schriftelijke beroepsprocedure gebogen over de bestuursrechtelijke zaak betreffende het hoger beroep van

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

verzoeker M.P. tegen de beslissing van 2 april 2024 van de Regionų administracinis teismas (bestuursrechter in eerste aanleg) in de bestuursrechtelijke zaak betreffende het beroep van verzoeker tegen verweerder, de Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (migratiedienst, ressorterend onder het ministerie van Binnenlandse Zaken van Litouwen), strekkende tot nietigverklaring van de beslissing van deze dienst en tot een bevel tot handelen.

De kamer

heeft als volgt geoordeeld:

I.

- 1 De zaak betreft een geschil tussen verzoeker [OMISSIS] en de Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (hierna: „migratiedienst” of „verweerder”) omtrent een beslissing van de migratiedienst van 30 november 2023 [OMISSIS] (hierna: „bestreden besluit”). Bij het bestreden besluit heeft de migratiedienst het besluit van de afdeling Klaipėda van de migratiedienst van 19 oktober 2023 tot inbehandelingname van de aanvraag van verzoeker van een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen (hierna: „besluit op de aanvraag”), nietig verklaard. Bij de vaststelling van het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat verzoeker, die de Russische nationaliteit heeft, bij zijn aanvraag van een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen de documenten had moeten overleggen die zijn genoemd in artikel 3, lid 3, van de 2023 m. balandžio 20 d. Lietuvos Respublikos ribojamųjų priemonių dėl karinės agresijos prieš Ukrainą nustatymo įstatymas Nr. XIV-1888 (wet nr. XIV-1888 van de Republiek Litouwen van 20 april 2023 inzake de instelling van beperkende maatregelen in verband met de militaire agressie tegen Oekraïne; TAR, 21 april 2023, nr. 7804; hierna: „wet inzake beperkende maatregelen”), te weten een geldig Schengen- of nationaal visum dan wel een vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen, afgegeven door een visumloket van een vertegenwoordiging van de Republiek Litouwen in het buitenland of in de Republiek Litouwen. Aangezien verzoeker dergelijke documenten niet heeft overgelegd, kon zijn aanvraag niet worden in behandeling worden genomen.

Toepasselijke bepalingen: Unierecht

- 2 Artikel 3, lid 1, van verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (hierna: „verordening 2018/1806”) bepaalt dat „[d]e onderdanen van de in de lijst van bijlage I opgenomen derde landen [...] bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit [dienen] te zijn van een visum”.

- 3 In deel 1 van bijlage I bij verordening 2018/1806 is onder meer „Rusland” opgenomen in een lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum.
- 4 Artikel 4, lid 1, van verordening 2018/1806 bepaalt dat „[d]e onderdanen van de in de lijst van bijlage II opgenomen derde landen [...] van de in artikel 3, lid 1, bedoelde visumplicht [zijn] vrijgesteld voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen”.
- 5 In deel 1 van bijlage II bij verordening 2018/1806 zijn onder meer Israël en Canada opgenomen in een lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten van de visumplicht zijn vrijgesteld voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.
- 6 Artikel 6, lid 1, van verordening 2018/1806 bepaalt dat „[e]en lidstaat kan voorzien in uitzonderingen op de in artikel 3 bedoelde visumplicht of op de in artikel 4 bedoelde vrijstelling van de visumplicht ten aanzien van: a) houders van diplomatieke paspoorten, dienst- of officiële paspoorten of speciale paspoorten; b) civiele vliegtuig- en scheepsbemanningsleden in de uitoefening van hun functies; c) civiele scheepsbemanningsleden, wanneer zij aan wal gaan, die houder zijn van een identiteitsbewijs voor zeevarenden dat is afgegeven overeenkomstig de Verdragen van de Internationale Arbeidsorganisatie nr. 108 van 13 mei 1958 of nr. 185 van 19 juni 2003 of het Verdrag van de Internationale Maritieme Organisatie van 9 april 1965 inzake het vergemakkelijken van het internationale verkeer ter zee; d) bemanningsleden en andere leden van hulp- of reddingsmissies in geval van een ramp of een ongeval; e) civiele bemanningen van schepen die internationale binnenwateren bevaren; f) houders van reisdocumenten die door intergouvernementele internationale organisaties waarvan ten minste één lidstaat lid is of door andere entiteiten die door de betrokken lidstaat als internationale rechtssubjecten zijn erkend, zijn afgegeven aan ambtenaren van deze organisaties of entiteiten”.
- 7 Volgens artikel 6, lid 3, van verordening 2018/1806 kan een lidstaat „voorzien in uitzonderingen op de in artikel 4 bepaalde vrijstelling van de visumplicht voor personen die tijdens hun verblijf een bezoldigde activiteit verrichten”.

Toepasselijke bepalingen: internationaal recht

- 8 Hoofdstuk tien van de Brede Economische en Handelsovereenkomst tussen Canada, enerzijds, en de Europese Unie en haar lidstaten, anderzijds (CETA) regelt de tijdelijke toelating en het tijdelijke verblijf van natuurlijke personen voor zakelijke doeleinden.
- 9 In artikel 10.2, lid 1, van de CETA staat te lezen dat „[d]it hoofdstuk [...] de preferentiële handelsbetrekkingen tussen de partijen [weerspiegelt] alsmede het wederzijdse streven naar vergemakkelijking van de handel in diensten en

investerings door tijdelijke toelating en tijdelijk verblijf van natuurlijke personen voor zakelijke doeleinden en door zorg te dragen voor transparantie in het proces”.

- 10 Artikel 10.7, lid 1, van de CETA bepaalt dat „[e]lke partij de tijdelijke toelating en het tijdelijke verblijf van stafpersoneel uit de andere partij [toestaat], met inachtneming van de voorbeholden en uitzonderingen als vermeld in bijlage 10-B”. Artikel 10.7, lid 5, van de CETA preciseert de toegestane duur van het verblijf van stafpersoneel als volgt: „a) binnen de onderneming overgeplaatste personen (specialisten en leidinggevend personeel): voor de duur van drie jaar of van de looptijd van het contract, als deze korter is, met een mogelijke verlenging van maximaal 18 maanden naar keuze van de partij die de toestemming voor tijdelijke toelating en tijdelijk verblijf verleent (14); b) binnen de onderneming overgeplaatste personen (afgestudeerde stagiairs): voor de duur van een jaar of de duur van het contract, indien de looptijd daarvan korter is; c) investeerders: één jaar, met mogelijkheid van verlenging naar keuze van de partij die de toestemming voor de tijdelijke toelating en het tijdelijke verblijf verleent; d) zakelijke bezoekers voor investeringsdoeleinden: negentig dagen per zes maanden”.
- 11 Artikel 30.6 van de CETA betreft „particuliere rechten”. Volgens artikel 30.6, lid 1, van de CETA wordt „[g]een enkele bepaling in deze overeenkomst [...] aldus uitgelegd dat daaraan rechten kunnen worden ontleend of dat zij verplichtingen bevat voor personen, anders dan die welke tussen de partijen in het leven zijn geroepen krachtens internationaal publiekrecht, noch aldus dat op deze overeenkomst een rechtstreeks beroep kan worden gedaan in de interne rechtsorde van de partijen”. Artikel 30.6, lid 2, van de CETA bepaalt dat „[e]en partij [...] niet [voorziet] in een recht naar haar interne recht tegen de andere partij te ageren op grond dat een maatregel van de andere partij onverenigbaar is met deze overeenkomst”.

Toepasselijke bepalingen: nationaal recht

- 12 In artikel 1 van de wet inzake beperkende maatregelen staat dat deze wet tot doel heeft „het belang van de nationale veiligheid en het buitenlands beleid van de Republiek Litouwen te waarborgen en de doelstellingen van artikel 1, lid 1, van de wet van de Republiek Litouwen inzake internationale sancties te verwezenlijken door in de Republiek Litouwen beperkende maatregelen op te leggen in verband met de militaire agressie van buitenlandse staten tegen Oekraïne (hierna: ‚beperkende maatregelen’)”.
- 13 Artikel 3, lid 3, van de wet inzake beperkende maatregelen bepaalt dat „de inbehandelingname van aanvragen tot afgifte van een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen van burgers van de Russische Federatie via een externe dienstverlener in het buitenland, wordt opgeschort, behalve voor burgers van de Russische Federatie voor wie een door de regering van de Republiek Litouwen gemachtigde instelling bemiddelt in de door de regering van de

Republiek Litouwen vastgestelde gevallen, en in de Republiek Litouwen, behalve voor burgers van de Russische Federatie die in het bezit zijn van een geldig Schengen- of nationaal visum dan wel een geldige vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen, afgegeven door een visumloket van een vertegenwoordiging van de Republiek Litouwen in het buitenland of afgegeven in de Republiek Litouwen, of in het bezit zijn van een verblijfsvergunning voor een andere lidstaat van de Europese Unie”.

- 14 In artikel 4, lid 1, van de wet inzake beperkende maatregelen staat te lezen dat „de in artikel 3 van deze wet bedoelde beperkende maatregelen, met uitzondering van de in artikel 3, lid 2, bedoelde beperkende maatregel, [...] van toepassing [zijn] gedurende een periode van een jaar vanaf de datum van inwerkingtreding van deze wet”.
- 15 Artikel 5 van de wet inzake beperkende maatregelen bepaalt dat „deze wet [...] in werking [treedt] op 3 mei 2023 en [...] van kracht [blijft] tot en met 2 mei 2024”.
- 16 Bij artikel 2, eerste alinea, van de 2024 m. balandžio 25 d. Lietuvos Respublikos ribojamųjų priemonių dėl karinės agresijos prieš Ukrainą nustatymo įstatymas Nr. XIV-1888 3, 4 ir 5 straipsnių pakeitimo įstatymo Nr. XIV-2581 (wet nr. XIV-2581 van 25 april 2024 tot wijziging van de artikelen 3, 4 en 5 van wet nr. XIV-1888 van de Republiek Litouwen van 20 april 2023 inzake de instelling van beperkende maatregelen in verband met de militaire agressie tegen Oekraïne; TAR, 2 mei 2024, nr. 8222; hierna: „wijzigingswet beperkende maatregelen”), is artikel 4, lid 1, van de wet inzake beperkende maatregelen gewijzigd in: „De in artikel 3 van [de wet inzake beperkende maatregelen] bedoelde beperkende maatregelen zijn, met uitzondering van de in artikel 3, lid 8, van [de wet inzake beperkende maatregelen] bedoelde beperkende maatregel, van toepassing van 3 mei 2024 tot en met 2 mei 2025”.
- 17 Bij artikel 3 van de wijzigingswet beperkende maatregelen is bepaald dat artikel 5 van de wet inzake beperkende maatregelen tot en met 2 mei 2025 van kracht blijft.
- 18 De wijzigingswet beperkende maatregelen treedt, met uitzondering van artikel 1, lid 5, en artikel 4, lid 3, ervan, in werking op 3 mei 2024, zoals bepaald in artikel 4, lid 1, van deze wet.
- 19 Artikel 40, lid 1, punt 16, van de Lietuvos Respublikos įstatymas dėl užsieniečių teisinės padėties (wet van de Republiek Litouwen betreffende de rechtspositie van vreemdelingen; hierna: „wet rechtspositie vreemdelingen”) bepaalt dat „[a]an de vreemdeling [...] een tijdelijke verblijfsvergunning [kan] worden verleend of zijn verblijfsvergunning [kan] worden verlengd indien: [...] hij onderdaan is van Australië, Japan, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de Verenigde Staten van Amerika, Canada, Nieuw-Zeeland of Zuid-Korea, en voornemens is in de Republiek Litouwen te werken of andere wettige activiteiten uit te oefenen”.

Feiten

- 20 Verzoeker heeft de nationaliteit van drie landen – Canada, Rusland en Israël.
- 21 Verzoeker is de Republiek Litouwen binnengekomen op een Canadees paspoort. Dienovereenkomstig hebben de bevoegde Litouwse autoriteiten de regels voor visumvrije toegang op verzoeker toegepast.
- 22 Op 13 oktober 2023 heeft verzoeker bij de afdeling Klaipėda van de migratiedienst persoonlijk een aanvraag ingediend voor een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen (hierna: „aanvraag”). Verzoeker heeft zijn aanvraag gestoeld op artikel 40, lid 1, punt 16, van de wet rechtspositie vreemdelingen. Verzoeker heeft verklaard dat hij de Canadese nationaliteit heeft en deelnemer is in UAB Wellesley Development, een onderneming die in de Republiek Litouwen actief is, en dat hij het land is binnengekomen om in die onderneming te werken. Verzoeker had onder meer kopieën in pdf-formaat van zijn Canadese, zijn Russische en zijn Israëlische paspoort bij zijn aanvraag gevoegd.
- 23 Op 19 oktober 2023 heeft de afdeling Klaipėda van de migratiedienst een beslissing [over de aanvraag] genomen, dat wil zeggen zij heeft besloten de aanvraag van verzoeker in behandeling te nemen.
- 24 Op 20 oktober 2023 heeft verzoeker van verweerder het verzoek ontvangen om te verduidelijken onder welke nationaliteit hij een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen aanvroeg. Naar aanleiding van dit verzoek van verweerder heeft verzoeker nogmaals verklaard dat hij de tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen als Canadees staatsburger aanvroeg.
- 25 Op 30 november 2023 heeft verzoeker het bestreden besluit [OMISSIS] van verweerder tot nietigverklaring van het besluit van de afdeling Klaipėda van de migratiedienst [over de aanvraag] via het MIGRIS-informatiesysteem ontvangen. Verweerder heeft het besluit inzake de onrechtmatigheid [van de aanvraag] aldus gemotiveerd dat verzoeker niet alleen Canadees staatsburger, maar ook Russisch staatsburger is en bij de aanvraag derhalve de documenten had moeten overleggen die zijn genoemd in artikel 3, lid 3, van de wet inzake beperkende maatregelen, te weten een geldig Schengen- of nationaal visum of een vergunning om in de Republiek Litouwen te verblijven, afgegeven door een visumloket van een vertegenwoordiging van de Republiek Litouwen in het buitenland of afgegeven in Litouwen. Aangezien verzoeker dergelijke documenten niet had overgelegd, stelde verweerder zich op het standpunt dat verzoeker niet gerechtigd was om de aanvraag in te dienen.
- 26 Verzoeker heeft beroep ingesteld bij de kamer te Vilnius van de Regionų administracinis teismas en heeft daarbij onder meer verzocht het bestreden besluit nietig te verklaren en de migratiedienst te gelasten opnieuw na te gaan of zijn verzoek in behandeling kon worden genomen. Bij uitspraak van 2 april 2024 heeft deze rechterlijke instantie het beroep van verzoeker verworpen. Verzoeker heeft

vervolgens hoger beroep ingesteld bij de Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas.

De kamer

oordeelt als volgt:

II.

- 27 Na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet alleen Canadees, maar ook Russisch staatsburger is, maar hij zijn aanvraag van een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen niet heeft gestaafd met de in artikel 3, lid 3, van de wet inzake beperkende maatregelen genoemde documenten [OMISSIS] [herhaalde informatie], heeft verweerder bij het bestreden besluit in de onderhavige zaak het besluit van de afdeling Klaipėda van de migratiedienst [over de aanvraag] nietig verklaard.
- 28 Verzoeker betwist het bestreden besluit en wijst erop dat er tussen hem en verweerder twee bestuursrechtelijke rechtsbetrekkingen bestaan: (i) de bestuursrechtelijke rechtsbetrekking betreffende het verblijf van verzoeker op het grondgebied van de Republiek Litouwen, die voortvloeit uit zijn binnenkomst in de Republiek Litouwen, en (ii) de bestuursrechtelijke rechtsbetrekking betreffende zijn tijdelijke verblijf in de Republiek Litouwen, die voortvloeit uit zijn aanvraag van een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen. Verzoeker begrijpt niet waarom de migratiedienst, na hem in de rechtsbetrekkingen op het grondgebied van de Republiek Litouwen als Canadees staatsburger te hebben erkend, een visumvrije wettelijke regeling te hebben toegestaan zonder een Schengen- of nationaal visum te eisen en zijn aanvraag van een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen als Canadees staatsburger in behandeling te hebben genomen, hem vervolgens niet alleen als Canadees staatsburger is gaan behandelen, maar ook als Russisch staatsburger, door de bepalingen van de wet inzake beperkende maatregelen toe te passen, op grond waarvan het bestreden besluit is vastgesteld. Volgens verzoeker bestaat er geen rechtsgrondslag op grond waarvan een persoon die drie nationaliteiten heeft, het recht kan worden ontnomen om in de Republiek Litouwen te kiezen van welke staat hij zichzelf als staatsburger beschouwt en het staatsburgerschap van die staat te gebruiken voor het indienen van aanvragen bij de Litouwse autoriteiten.
- 29 Verzoeker voert tevens aan dat hij uitsluitend als burger van de Russische Federatie wordt behandeld en dit volledig voorbijgaat aan zijn andere nationaliteiten, op grond waarvan hij overeenkomstig het internationale recht mag verwachten dat de hem door internationale overeenkomsten gewaarborgde rechten worden beschermd. In dit verband heeft verzoeker steeds aangevoerd dat verweerder de CETA heeft geschonden door de bepalingen van artikel 3, lid 3, van de wet inzake beperkende maatregelen op hem toe te passen. Verzoeker verwijst in het bijzonder naar de artikelen 10.1 en 10.6 tot en met 10.9 van de CETA, die er volgens hem op neerkomen dat de partijen bij de overeenkomst

verplicht zijn onderdanen van de staten die partij zijn bij de overeenkomst (ondernemers, investeerders, leidinggevenden van een onderneming, beroepsbeoefenaren, enz.) zonder beperkingen of aanvullende vergunningen toe te staan in het betrokken land binnen te komen, te verblijven en te werken in ondernemingen die in dat land zijn gevestigd, dan wel hun zakelijke activiteiten in het betrokken land op grond van een vereenvoudigde procedure uit te oefenen. Verzoeker betoogt dat uit de bepalingen van de CETA volgt dat Canadese burgers recht hebben op een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen en dat de overeenkomstige verordening bij artikel 40, lid 1, punt 16, van de wet rechtspositie vreemdelingen is omgezet in nationale wetgeving. Verzoeker merkt tevens op dat de CETA voorrang heeft op de (gewone) nationale wetgeving van de Republiek Litouwen in geval van strijdigheid tussen de CETA, als internationaal verdrag, en de nationale wetgeving, in casu artikel 3, lid 3, van de wet inzake beperkende maatregelen.

- 30 Verweerder is het niet eens met het standpunt van verzoeker en wijst erop dat de wet inzake beperkende maatregelen niet voorziet in uitzonderingen op de bepalingen van die wet met betrekking tot personen die naast het staatsburgerschap van de Russische Federatie ook het staatsburgerschap van een andere staat hebben. Bijgevolg hadden de bepalingen van deze wet volledig moeten worden toegepast op verzoeker, die onder meer burger van de Russische Federatie is.
- 31 Verweerder heeft benadrukt dat de migratiedienst niet de nationaliteit kiest van de persoon die een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen aanvraagt, maar de bij de aanvraag gevoegde documenten beoordeelt. Als bij een dergelijke beoordeling vast komt te staan dat een persoon meer dan één staatsburgerschap heeft en één daarvan het staatsburgerschap van de Russische Federatie is, moet de migratiedienst de bepalingen van de wet inzake beperkende maatregelen toepassen.
- 32 Aangezien de door verzoeker overgelegde documenten hebben bevestigd en verzoeker ook zelf heeft erkend dat hij een staatsburger van de Russische Federatie is, had hij volgens verweerder moeten worden onderworpen aan de wet inzake beperkende maatregelen en had hij moeten voldoen aan de bepalingen van artikel 3, lid 3, van die wet, waarbij de in behandelingname van aanvragen van tijdelijke verblijfsvergunningen van burgers van de Russische Federatie in de Republiek Litouwen tijdelijk is opgeschort. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag echter geen geldig nationaal of Schengenvisum overgelegd, en evenmin een verblijfsvergunning voor de Republiek Litouwen of een andere lidstaat van de Unie. Verzoeker was dan ook niet gerechtigd om de aanvraag in te dienen.
- 33 De kamer die de bestuursrechtelijke zaak behandelt, wijst om te beginnen op het feit dat volgens artikel 30.6, lid 1, van de CETA „[g]een enkele bepaling in deze overeenkomst [...] aldus [wordt] uitgelegd dat daaraan rechten kunnen worden ontleend of dat zij verplichtingen bevat voor personen, anders dan die welke tussen de partijen in het leven zijn geroepen krachtens internationaal publiekrecht,

noch aldus dat op deze overeenkomst een rechtstreeks beroep kan worden gedaan in de interne rechtsorde van de partijen” [OMISSIS].

- 34 In zijn advies 1/17 betreffende een verzoek om advies krachtens artikel 218, lid 11, VWEU, ingediend op 7 september 2017 door het Koninkrijk België, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) verklaard dat de bevoegdheid van de krachtens de CETA opgerichte gerechten „niet alleen ten aanzien van de verweerder geldt, die deze op grond van artikel 8.25 van de CETA moet aanvaarden, maar ook ten aanzien van de verzoekende investeerder, wanneer deze zich rechtstreeks op de bepalingen van de CETA wil beroepen. Aangezien artikel 30.6 van de CETA de investeerders de mogelijkheid ontnemt om zich rechtstreeks op de CETA te beroepen voor de interne rechterlijke instanties van de partijen, moet een vordering die rechtstreeks op de bepalingen van deze overeenkomst is gebaseerd, immers bij het Gerecht van de CETA worden ingediend” (advies 1/17 van het Hof van 30 april 2019, EU:C:2019:341, punt 198).
- 35 De kamer die het hoger beroep van verzoeker behandelt – waarin, zoals reeds is opgemerkt, ook een schending van bepalingen van de CETA wordt aangevoerd – vraagt zich af of artikel 30.6 van de CETA aldus moet worden uitgelegd dat het verzoeker belet zich in de onderhavige bestuursrechtelijke procedure op de bepalingen van die overeenkomst te beroepen, aangezien de in bovengenoemd advies 1/17 van het Hof behandelde situaties niet overeenkomen met de situatie in de onderhavige bestuursrechtelijke zaak voor de kamer.
- 36 In dit verband merkt de kamer op dat door de Unie gesloten internationale overeenkomsten integrerend deel uitmaken van de rechtsorde van de Unie en dus het voorwerp kunnen zijn van een prejudiciële verwijzing (arresten van het Hof van 30 april 1974, ██████████ 181/73, EU:C:1974:41, punten 5 en 6; 25 februari 2010, ██████████ C-386/08, EU:C:2010:91, punt 39; en 22 november 2017, ██████████ C-224/16, EU:C:2017:880, punt 50).
- 37 Voorts is volgens de kamer van belang voor de betrokken rechtsbetrekkingen dat het in casu relevante rechtskader is neergelegd in verordening 2018/1806, waarin de lijst is vastgesteld van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.
- 38 Krachtens artikel 3, lid 1, van verordening 2018/1806 en bijlage I bij die verordening is een visum verplicht voor Russische burgers die de Republiek Litouwen willen binnenkomen. Indien een Russisch staatsburger die zich op het grondgebied van de Republiek Litouwen heeft begeven, een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen wenst aan te vragen, is hij overeenkomstig artikel 3, lid 3, van de wet inzake beperkende maatregelen verplicht om onder meer een geldig nationaal of Schengenvisum dan wel een verblijfsvergunning voor de Republiek Litouwen of een andere lidstaat van de Unie over te leggen.

- 39 Aangezien verzoeker de Republiek Litouwen echter als Canadees staatsburger is binnengekomen, zijn ook de bepalingen van artikel 4, lid 1, van verordening 2018/1806 en bijlage II bij die verordening relevant, volgens welke Canadese staatsburgers zijn vrijgesteld van de visumplicht van artikel 3, lid 1, van verordening 2018/1806 voor een verblijf van maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.
- 40 In de onderhavige bestuursrechtelijke zaak staat buiten kijf dat de bevoegde autoriteiten de geldende immigratievoorschriften (dat wil zeggen de visumvrije regeling) hebben toegepast op de binnenkomst van verzoeker in de Republiek Litouwen als Canadees staatsburger. Aangezien verzoeker echter ook de Russische nationaliteit heeft, is hij overeenkomstig de wet inzake beperkende maatregelen verplicht om een geldig nationaal of Schengenvisum of een verblijfsvergunning voor de Republiek Litouwen of een andere lidstaat van de Unie over te leggen wanneer hij een tijdelijke vergunning tot verblijf in Litouwen aanvraagt. Met andere woorden, een aanvrager die een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen wil aanvragen, is onderworpen aan de wet- en regelgeving en de daaruit voortvloeiende verplichting om een document over te leggen, terwijl uit de bepalingen van verordening 2018/1806 volgt dat een aanvrager die gebruik maakt van de visumvrije regeling, dit document niet in bezit hoeft te hebben.
- 41 De kamer merkt in dit verband tevens op dat volgens artikel 3, leden 1 en 2, van de wet inzake beperkende maatregelen „[d]e inbehandelingname van visumaanvragen van burgers van de Russische Federatie en de Republiek Belarus door visumloketten van vertegenwoordigingen van de Republiek Litouwen in het buitenland wordt opgeschort, behalve in de gevallen waarin het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Republiek Litouwen bemiddelt bij de indiening van de visumaanvraag. De inbehandelingname van aanvragen van nationale visa van burgers van de Russische Federatie en de Republiek Belarus via een externe dienstverlener in het buitenland wordt opgeschort”. Met andere woorden, op grond van voornoemde wettelijke regeling kon aan verzoeker, als Russisch staatsburger, geen nationaal visum voor de Republiek Litouwen worden afgegeven.
- 42 In het kader van de toetsing van de rechtmatigheid en de redelijkheid van het aan verzoeker opgelegde vereiste om een geldig visum (of een geldige verblijfsvergunning) over te leggen, acht de kamer het van belang in aanmerking te nemen dat de lidstaten krachtens artikel 6, lid 1, van verordening 2018/1806 ten aanzien van de in die bepaling onder a) tot en met f) genoemde personen naar eigen oordeel uitzonderingen kunnen vaststellen. In de onderhavige bestuursrechtelijke zaak staat echter vast dat verzoeker niet behoort tot de in genoemde bepalingen omschreven categorieën personen.
- 43 Voorts stelt de kamer vast dat artikel 6, lid 3, van verordening 2018/1806 de lidstaten de mogelijkheid biedt om naar eigen oordeel te voorzien in uitzonderingen op de in artikel 4 bepaalde vrijstelling van de visumplicht voor

personen die tijdens hun verblijf een bezoldigde activiteit verrichten. Hierbij merkt de kamer echter op dat het voor de toepassing van de in de onderhavige bestuursrechtelijke zaak relevante bepalingen van de wet inzake beperkende maatregelen niet ter zake doet met welk doel verzoeker de Republiek Litouwen is binnengekomen. Met andere woorden, een vreemdeling die een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen wil aanvragen, moet krachtens artikel 3, lid 3, van de wet inzake beperkende maatregelen in het bezit zijn van een geldig Schengen- of nationaal visum dan wel een verblijfsvergunning voor de Republiek Litouwen of een andere lidstaat van de Unie, ongeacht of hij tijdens zijn verblijf in de Republiek Litouwen een bezoldigde activiteit zal verrichten. Gelet op het voorgaande gaat de kamer ervan uit dat artikel 6, lid 3, van verordening 2018/1806 in casu niet van toepassing is.

- 44 Volgens de kamer bevat verordening 2018/1806 geen andere bepalingen die een lidstaat de bevoegdheid geven om naar eigen oordeel te voorzien in uitzonderingen op de vrijstelling van de visumplicht van artikel 4, en is er dienaangaande geen relevante rechtspraak van het Hof.
- 45 De kamer is van oordeel dat ook de aard van de verordening als rechtshandeling van de Unie relevant is voor de onderhavige zaak. Volgens vaste praktijk van de Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas zijn de Litouwse rechterlijke instanties en overheidsinstanties verplicht om verordeningen rechtstreeks toe te passen, zonder rekening te houden met nationale wetgeving waarbij de bepalingen ervan zijn omgezet (beslissingen van 3 april 2009 in bestuursrechtelijke zaak nr. I¹⁴³-18/2009, 8 maart 2017 in bestuursrechtelijke zaak nr. eA-566-662/2017, en [OMISSIS] 22 juni 2022 in bestuursrechtelijke zaak nr. eI-5-502/2022). De lidstaten mogen echter maatregelen ter uitvoering van een verordening vaststellen indien deze de rechtstreekse werking ervan niet belemmeren, het karakter van rechtshandeling van de Unie ervan niet verbergen en, binnen de grenzen van de bepalingen ervan, het gebruik van de bij die verordening toegekende beoordelingsmarge preciseren (arrest van het Hof van 7 juli 2016, Občina Gorje, C-111/15, EU:C:2016:532). De Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas stelt zich op het standpunt dat de nationale omzettingwetgeving van toepassing is voor zover zij verordeningen aanvult of verduidelijkt, binnen de grenzen van de in die verordeningen neergelegde discretionaire bevoegdheid (beslissingen van 11 september 2014 in bestuursrechtelijke zaak nr. A⁴³⁸-1102/2014; 26 februari 2015 in bestuursrechtelijke zaak nr. eA-762-502-2015, en [OMISSIS] 22 juni 2022 in bestuursrechtelijke zaak nr. eI-5-502/2022).
- 46 Gelet op het feit dat verordening 2018/1806 een rechtstreeks toepasselijke rechtshandeling van de Unie is en gelet op de in deze verordening vervatte bepalingen, vraagt de kamer zich af of artikel 4, lid 1, van deze rechtshandeling, gelezen in samenhang met bijlage II, ervan, aldus moet worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling die voor een beperkte periode geldt en op grond waarvan een Russisch staatsburger die een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen wenst aan te vragen, een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning dient over te leggen, niettegenstaande het feit dat deze

persoon de Republiek Litouwen is binnengekomen op grond van een visumvrije regeling, als staatsburger van een staat die is opgenomen in bijlage II bij verordening 2018/1806. In het licht van het door de CETA-bepalingen tot stand gebrachte rechtskader, waarop verzoeker zich in het onderhavige geschil steeds beroept om zijn rechten uit hoofde van de desbetreffende bepalingen van die overeenkomst te benadrukken, en gelet op de inhoud van artikel 30.6 van die overeenkomst, heeft de kamer bovendien twijfels over de verenigbaarheid van de verhouding tussen de CETA, als onderdeel van het Unierecht, en verordening 2018/1806, in omstandigheden als die in casu.

III.

47 [OMISSIS] [verplichting van de Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas om het verzoek in te dienen, uit hoofde van artikel 267, derde alinea, VWEU]

48 Derhalve moet, teneinde de twijfels weg te nemen die zijn gerezen omtrent de uitlegging en de toepassing van de Unierechtelijke bepalingen die relevant zijn voor de in casu aan de orde zijnde rechtsbetrekkingen, het Hof worden verzocht om uitlegging van de betrokken Unierechtelijke bepalingen. Het antwoord op de in het dictum van deze beslissing gestelde vragen is van wezenlijk belang voor de onderhavige zaak, aangezien het onder meer leidt tot een uniforme rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties en aldus de voorrang van het Unierecht waarborgt, en een ondubbelzinnige en duidelijke beslissing mogelijk maakt over de gegrondheid van de argumenten van verzoeker inzake de beweerde schending van de bepalingen van de CETA, alsmede over de rechtmatigheid en de redelijkheid van de vereisten van het nationale recht ten aanzien van Russische burgers die ook de nationaliteit bezitten van een in bijlage II bij verordening 2018/1806 genoemde staat en die een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen aanvragen.

Gelet op een en ander en [OMISSIS] [verwijzing naar de bepalingen van het procesrecht], oordeelt de kamer van de Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas

als volgt:

[OMISSIS] [standaard procedurele formulering]

De volgende vragen, die van belang zijn voor de onderhavige zaak, worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een prejudiciële beslissing:

„1. Moet artikel 30.6 van de Brede Economische en Handelsovereenkomst tussen Canada, enerzijds, en de Europese Unie en haar lidstaten, anderzijds (CETA), aldus worden uitgelegd dat het in omstandigheden als die in de onderhavige zaak een persoon die de Canadese, de Israëlische en de Russische nationaliteit bezit, belet zich op de bepalingen van deze overeenkomst te beroepen

in een beroep bij een nationale rechterlijke instantie betreffende een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen?

2. Moet artikel 4, lid 1, van verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, gelezen in samenhang met bijlage II ervan, aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling die voor een beperkte periode geldt en op grond waarvan een Russisch staatsburger die een tijdelijke vergunning tot verblijf in de Republiek Litouwen wenst aan te vragen, een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning dient over te leggen, niettegenstaande het feit dat deze persoon de Republiek Litouwen is binnengekomen op grond van een visumvrije regeling, als onderdaan van een staat die is opgenomen in bijlage II bij verordening 2018/1806, en zijn deze bepalingen van verordening 2018/1806 in omstandigheden als die in casu verenigbaar met de CETA?”

[...]

[standaard procedurele formulering en samenstelling van het gerecht]